

Transpersoner överrepresenterade bland hemlösa

Melica Amina är född intersexuell i Dubai, i Förenade Arabemiraten. Som vuxen hamnade hon i Sverige, som FN-flykting med lgbtq-klassning. I Sverige har de svenska myndigheterna placerat henne på ett missbruksboende.

Vi ses på Götgatan, på Waynes coffee. Melica är för dagen klädd i blå ögon och vita handskar. Det här är Melicas historia.

"I Sverige har ni begreppet "hen". Det är jag, tänkte jag. Jag älskade tanken på att få komma till landet "hen". I Dubai fanns det ingen utveckling alls runt lgbtq-frågor. För mig var det på sätt och vis roligt men framför allt farligt och oroligt att vara intersexuell. Jag var tvungen att antingen göra mig till kvinna eller till man. Min önskan var att få komma till ett land där jag äntligen fick vara mig själv."

Melicas hela uppväxt är präglad av oklar könstillhörighet. Hennes föräldrar satte henne först i pojkskola sen i flickskola.

"Det var en ovanlig uppväxt. Jag har en bror och en syster – men själv var jag aldrig tydlig pojke eller tydlig flicka. Jag är ju född intersexuell. De drog i mig hormoner varje vecka som barn, testosteron så att jag skulle bli pojke. Jag fick uppsöka olika läkare. Och jag dömer inte mina föräldrar. Hur skulle de veta och förstå? Vad skulle de göra? Jag menar intersexualitet är ju väldigt ovanligt – ungefär en på miljonen.

Själv har jag bara mött en intersexuell människa i livet. Det var i Dubai. Hen blev opererad fel som barn. De tog bort

hennes könsdelar. Intersexuella opereras ju ofta om som barn så att de får ett tydligt kön. Sen kan det visa sig i puberteten att de opererat fel. Det är hemskt. Inga föräldrar borde tillåtas att göra operationer på barn. Och då menar jag också omskärelser. Jag slapp i alla fall att bli opererad som barn. Men det var en komplicerad barndom. Ingenting kändes rätt. Jag är fortfarande en människa som gillar både fotboll och dockor. Jag vill både boxas och dansa balett. Och själv har jag inga problem med hur jag är. Det är samhället som har problem. Det är samhället som tycker att man måste vara det ena eller det andra – särskilt samhället i Dubai.

Jag var hela tiden tvungen att dölja mig själv, aldrig bli igenkänd. Muslimerna accepterar inte människor med oklar könstillhörighet. I exempelvis Saudiarabien är det kriminellt att vara intersexuell. De har en jättehård uppdelning mellan könen, samma sak i Dubai. En kvinna måste klä sig kvinnligt. Män går i kostym. Dubai är inte ett muslimskt land så som Afghanistan där kvinnor ska gömmas bakom en burka. Men i Dubai finns det en förväntan om att kvinnor ska vara väldigt feminina, ha en liten topp. HBTQ människor känner sig helt exkluderade i ett land som Dubai. Homosexualitet är tabu.”

Hon flydde till Sverige av en enda anledning – hon återkommer flera gånger till det – hon ville få vara den hon är.

Melica

Foto: Hanna Modigh

"Jag har inte flytt från fattigdom. Dubai är ett land med god ekonomi och en bra arbetsmarknad. Människor går runt och visar upp sina dyra klockor. Det är väldigt amerikanska ideal. Det ser ut att vara ett modernt och framgångsrikt land för den som

kommer dit, men när det gäller HBTQ frågor är Dubai strängt muslimskt.

Jag lämnade Dubai för att få ha min identitet fullt ut. Jag vill kunna leva ut både min feminina och maskulina sida. Jag vill köra motorcykel och spela fotboll, inte vara superfeminin alltid. Jag gillar äventyr, gillar skateboard och roller blades.

Jag kände mig hela tiden så ensam inne i mig. Jag fick ju inte vara den jag egentligen var. Jag kände mig aldrig riktigt inkluderad i samhället. Jag hade inte heller några riktiga vänner, nästan inga. Jag blev bra på skådespel. Nästan ingen visste att jag var intersexuell. Om de hade fått reda på det skulle jag ha blivit av med alla mina jobb. Så jag har alltid fått leva under cover. Du fattar. Om jag var ihop med en tjej så lämnade hon mig. Om jag var med en man som upptäckte att jag var intersexuell så kunde han anmäla mig. Jag var alltid livrädd när jag hade sex med en man. Jag kunde ju bli fängslad för homosexualitet både om jag var ihop med kvinnor och män. Jag hade också problem med familjen. Min syster vågade inte visa upp mig för sina svärföräldrar. Det var svårt och känsligt när min bror gifte sig. De var tvungna att packa in mig i ett kön. Du måste vara kvinna kvinna kvinna.

Om du aldrig får vara dig själv, vad är då poängen med pengar, glamour och allt. Så jag tänkte – om familjen inte accepterar mig och inte samhället heller. Då är det bättre att fly.”

Hennes önskan var att fly till ett LGBTQ-vänligt land som Sverige, Holland eller Australien. Hon reste till Turkiet som turist och sökte upp FN-kontoret i Ankara för att försöka få flyktingstatus och helt lämna mellanöstern.

”Jag bodde två år i Turkiet medan processen pågick. Jag fick status som FN-kvotflykting 2019. De skickade mig till Sverige. Äntligen tänkte jag när jag kom hit. Nu är mitt liv under utveckling. Jag kom ju hit med tanken att det här är det bästa

landet.

Jag skickades hit med flyktingar från Syrien och Afghanistan. De gav mig en säng på en stor flyktingförläggning i Stockholm, i en sovsal. Jag försökte få dem att förstå att jag inte kan bo i en sovsal. Jag är inte krigsflykting. Jag har flyktingstatus som LGBTQ-person. Jag trodde ju att det här landet skulle förstå. Men Migrationsverket förstod ingenting. Jag fick bo kvar i sovsalen i 9 månader. Jag blev mer och mer deprimerad, började missbruka tabletter och marijuana. Det var många där som använde marijuana för att orka med. Nu efteråt inser jag att jag kom till Sverige i helt fel tid, just efter den stora flyktingkrisen när alla skruvar skulle dras åt. Men det visste ju inte jag. Jag kom hit med jättemycket hopp och drömmar. Numera händer det att jag vill att åka tillbaka. Jag menar, om Sverige ska ta hit flyktingar så innebär det ett kulturellt ansvar. Man kan inte bara stoppa in alla människor i en sovsal. Jag vill råda alla flyktingar, åk inte till Sverige. ”

I Dubai arbetade Melica som hårfrisörska, modell och dansare – i nämnd ordning.

”Först jobbade jag som hårfrisörska. En kund som hade modellagentur undrade om jag inte kunde modellera lite. Jag gjorde det. Efter ett tag var jag med på modevisningar varje vecka. Det var libanesiska, turkiska och egyptiska modeshower. Det var så mycket modelljobb i Dubai så jag fick sluta jobba på salongen. Jag fick också mycket bättre betalt som modell. 2009 vann jag Miss Middle East competition. Efter det började jag modellera i Paris, Milano och Turkiet. 2009 – 2011 var mina bästa år. Sen var jag för gammal för att modellera, då började jag dansa istället. De vill ju helst att modellerna ska vara tonåringar. Jag och en kompis startade ett danskompani. Vi var väldigt framgångsrika. Men då arbetade vi i en helt kvinnlig miljö. Det var stressande för mig. Tänk om någon skulle förstå att jag också var man? Det hände att någon sa – något är annorlunda med dig. Jag kunde ju bygga muskler som en man. För

mig blev hela showbuiz-situationen mer och mer stressande.

På slutet var jag professionell dansare på stripklubbar. Det var väldigt bra pengar. Jag kunde få 1000 dollar på en kväll, bara i dricks. Alltså, jag sålde inte sex. Jag dansade. I Dubai är det många tjejer som gör det, också tjejer från "bra familjer". Det finns mängder av stripklubbar. I Dubai är stripklubbar och bordeller två helt olika saker. Publiken på en stripklubb vill se en show. De som vill ha sex går till andra ställen. Det fanns ingen förväntan om att vi skulle göra mer än dansa, även om vi förstås fick erbjudanden. Men klubbarna ville inte få dåligt rykte. De vill ha en bra dansare punkt slut."

När Melica kom till Stockholm sökte hon upp en klubb för att fortsätta jobba som dansare.

"Jag fick jobb. Men som dansare på en stripklubb i Sverige förväntades man också arbeta med prostitution. När jag vägrade fick jag kicken. Chefen där höll på hela tiden, ville att jag skulle dansa topless. Jag sa att jag är dansare, inte toplesservitris. Jag ville vare sig sälja sex eller droger – och då fick jag gå.

Melica ringde polisen och berättade om klubben. Polisen sa, såna problem är något du får lösa med din arbetsgivaren. Det berör inte oss.

När hon arbetade hade hon råd med eget boende. Men nu när arbetet var slut kom hon efter med hyran. Hon ringde en man som hade varit på klubben och som erbjudit henne bostad i Småland.

"Jag flyttade dit. Men han ville att vi skulle vara ihop. Jag ville inte det. Flytta då, sa han. Jag gjorde det, gick upp till soss i Växjö och de sa att jag var registrerad i Stockholm. De gav mig en enkel tågbiljett hit. Jag var tillbaka på noll. Jag fick gå till socialen och förklara att jag hamnat på gatan. De hjälpte mig att bo på olika

akutboenden och vandrарhem. Sen placerade de mig på Stadsmissionens stödboende. Här bor jag nu, bland människor som lever med olika former av missbruk. Det är helt sjukt i det här huset. Människor drogat mer och mer när de bor så här. Ändå gillar jag huset och människorna. Många i det här huset har tidigare varit hemlösa.

Jag fattar inte att Sverige vill ha så många hemlösa. Det här är ju ett rikt land. Hemlöshet går att bygga bort. Att ha många hemlösa på gatorna innebär ett ständigt hot mot samhället. Människor börjar droga, sälja droger, begå kriminella handlingar. Jag menar Sverige är inte Somalia eller Afghanistan. Men öppnar man dörren så ser det ut som sådana länder, fullt av hemlösa och hungriga. Jag förstår inte att man vill ha det så här.”

För Melica har landet Hen varit en minst sagt komplicerad upplevelse. Hur ser hon på framtiden?

”Jag har inga svar om framtiden. Jag har hamnat i så många oväntade situationer att jag inte längre vågar säga någonting om framtiden. Men någonstans är jag ändå hoppfull. Jag ger inte upp. Jag är ju van vid att livet är svårt.”

Just nu kämpar Melica för att få igång ett akutboende för transpersoner i Stockholm.

”Det finns i många andra länder, men inte här. Transpersonerna är överrepresenterade bland Stockholms hemlösa, också på akutboendena. Många har väldigt svåra liv. Vi skulle verkligen behöva ett eget boende, inte som nu bo i sovsalar på mansboenden eller kvinnoboenden. Varje dag på ett sånt boende är ett liv i utsatthet.”

Text: Fredrik Bergman

Foto: Hannah Modigh

Fråga till Migrationsverket:

Hur kom det sig att Melica Amina placerades i sovsal när hon kom till Sverige? Hon fick bo ihop med människor som hade just de åsikter – att trans- och homosexuella utgör ett brott mot både religionen och lagen – som gjorde att hon inte kunde bo kvar i sitt hemland Dubai. För henne var tiden i Migrationsverkets sovsal en mycket svår och traumatisk tid. Hon var konstant rädd.

Svar från Annica Dahlqvist, presskommunikatör hos Migrationsverket:

"Melica Amina kom till Sverige som kvotflykting. När hon anlände till Sverige var hennes bosättning därför Stockholms kommuns ansvar. Migrationsverket skrev tydligt i bosättningsunderlaget att det fanns ett behov av samtalsstöd och att hon INTE skulle placeras i delat boende. Det underlaget fick kommunen som sedan tog emot henne när hon anlände till Sverige. Av sekretesskäl skrev Migrationsverket inte uttryckligen att anledningen var hennes transidentitet men det är heller inte avgörande. Hennes behov borde på det bosättningsunderlaget ha tillgodosetts av Stockholms kommun. Dina frågor måste därför ställas till dem."

Kommunikationschef Mona Thorin i Stockholms stad vill inte svara på frågan om varför Melica Amina placerades i en sovsal. Trots att Melica Amina överlämnat en fullmakt om sitt ärende vill staden "inte uttala sig om enskilda personer."